

*For Helmut Bets
with many thanks
G. M. B.*

TEXTVS BLEMMYICVS AETATIS CHRISTIANAE

EDIDIT ET ONOMASTICON
GRAMMATICAMQVE ADIECIT

GERALD M. BROWNE

IN VNIVERSITATE ILLINENSI
LITTERARVM CLASSICARVM PROFESSOR

Stipes Publishing L.L.C.
ISBN 1-58874-275-X

© 2003
Gerald M. Browne

Published by
STIPES PUBLISHING L.L.C.
204 W. University Ave.
Champaign Illinois 61824-0526

Printed in the U.S.A.

LIBELLI DISPOSITIO

Praefatio	v
Abbreviationes et sigla	vii
I Textus blemmyicus	1
Index vocabulorum et formarum grammaticarum	9
II Onomasticon blemmyicum analyticum	11
Index vocabulorum et formarum grammaticarum	25
III Notae ad grammaticam blemmyicam pertinentes	29
1 Phonologica et orthographica	29
2 Morphologica	31
3 Syntactica	32
Tabula	35

PRAEFATIO

En tibi, lector sagacissime necnon, ut subvereor, rarissime, in manibus tenes opusculum omnia, quod sciam, quae de lingua blemmyica¹ supersunt continens. quod est divisum in capita tria, in quorum primo textum blemmyicum qui unus exstat edidi, ostracon dico parvum et mutilum, quod Psalmi 29.3-4a paraphrasin vel adumbrationem praebere videtur. in secundo addidi onomasticon in quo nomina personalia blemmyica, quae per textus varios et copticos et graecos longe lateque diffusa sunt, unum in locum collecta invenies. in tertio denique notulas nonnullas ad grammaticam blemmyicam pertinentes collegi.

Notandum est etiam textum ostraci iam abhinc multos annos in lucem prolatum esse, sed antehac viros doctos parum ei dedisse operae nec quae continet investigare conatos esse.

Qui textus s. VII p. C. n. conscriptus est, nomina vero in onomastico collecta e testibus ss. IV-VI attribuendis deprompta sunt. et textus et nomina gentem Blemmyarum (qui sunt coptice ΒΛΜΟΥ, graece Βλέμ(μ)υες) testantur, qui ab occasu interituque regni meroitici usque ad Aegypti expugnationem arabicam multum in Aegypto Superiore—praesertim Philis et in oppidis finitimis—vigeant. ex quorum lingua E. Zyhlarz ortam esse linguam Bedauyicam², adhuc apud Aethiopas notam atque usitatam, olim posuit, id quod spero me in hoc libello corroborare et confirmare posse.

Hoc opusculum componentem me maxime adiuverunt lucubrationes quas H. Satzinger congestas publici iuris fecit in *Die Personennamen von Blemmyern in koptischen und griechischen Texten: orthographische und phonetische Analyse* (vd. infra, Abbreviationes et sigla). cui viro docto, linguarum africanarum—praecipue aegyptiae, blemmyicae, palaeonubianae—investigatori adsiduo et indefesso, quidquid

¹ Ad formam adiectivi cf. Opt. Porf. *carm.* 19.11 (ed. Polara [vd. infra, Abbreviationes et sigla]).

² I. e. Bedauye / Bedawie / Beja.

VI

hoc libelli grato cum animo dedico. restat ut gratias agam
Professoribus H. Jacobson et J.K. Newman, collegis meis
eruditissimis eisdemque amicissimis, quorum ille mihi textus
in ostraco conservati originem perscrutanti adiutor adfuit, hic
se totum ad dictionem meam expoliendam contulit.

Urbanae, mense Aprili MMIII

G.M.B.

ABBREVIATIONES ET SIGLA

Almkvist = H. Almkvist *Bischari-deutsches und deutsch-bischarisches Wörterbuch* (Upsaliae 1885)

BGU III = *Ägyptische Urkunden aus den Staatlichen Museen Berlin, Griechische Urkunden, III. Band* (Berolini 1903)

BKU III = H. Satzinger *Ägyptische Urkunden aus den Staatlichen Museen Berlin, Koptische Urkunden, III. Band* (Berolini 1967-1968)

Browne OND = G.M. Browne *Old Nubian Dictionary* (*Corpus Scriptorum Christianorum Orientalium* 556, *Subsidia* 90, Lovanii 1996)

Browne ONG = G.M. Browne *Old Nubian Grammar* (*Lincom Europa—Languages of the World/Materials* 330, Monaci 2002)

Crum = W.E. Crum *A Coptic Dictionary* (Oxonii 1939)

EHP = T. Eide, T. Hägg, R.H. Pierce *Greek, Latin and Coptic Sources for Nubian History (III)* in *Sudan Texts Bulletin* 6 (1984) 1-25

FHN III = T. Eide, T. Hägg, R.H. Pierce, L. Török *Fon-tes historiae Nubiorum, Vol. III* (Bergis 1998)

Fischer = W. Fischer *Grammatik des Klassischen Arabisch* (Visbadae 1987)

Hägg = T. Hägg *Nubicograeca I-III* in *Zeitschrift für Papyrologie und Epigraphik* 54 (1984) 101-112

Hawkins = J.A. Hawkins *Implicational Universals as Predictors of Word Order Change in Language* 55 (1979) 618-648

Hudson = R.A. Hudson *Beja* in M.L. Bender *The Non-Semitic Languages of Ethiopia* (East Lansing, Mich. 1976) 97-132

Krall = J. Krall *Beiträge zur Geschichte der Blemmyer und Nubier* (*Denkschriften der Kaiserlichen Akademie der Wissenschaften, Phil.-hist. Cl.* 46:4, Vindobonae 1900)

Layton = B. Layton *A Coptic Grammar* (Visbadae 2000)

Leslau = W. Leslau *Comparative Dictionary of Ge'ez* (Visbadae 1991)

Loprieno = A. Loprieno *Ancient Egyptian: A Linguistic Introduction* (Cantabrigiae 1995)

O.Strassb. = P. Viereck *Griechische und griechisch-demotische Ostraka der Universitäts- und Landesbibliothek zu Strassburg im Elsass* (Berolini 1923)

P.Köln ägypt. I = D. Kurth, H.-J. Thissen, M. Weber *Kölner Ägyptische Papyri I* (Coloniae 1980)

Polara = I. Polara *Publilii Optatiani Porfyrii carmina* (Augustae Taurinorum 1973)

Quibell = J.E. Quibell *Excavations at Saqqara (1907-1908)* (Cairi 1909)

Rea = J. Rea *The Letter of Phonen to Aburni in Zeitschrift für Papyrologie und Epigraphik* 34 (1979) 147-162

Reinisch BS = L. Reinisch *Die Bedäuye-Sprache in Nordost-Afrika* (Sitzungsb. der phil.-hist. Cl. der Kaiserlichen Akademie der Wissenschaften 128, 130, 131, Vindobonae 1893-1894)

Reinisch WB = L. Reinisch *Wörterbuch der Bedäuye-Sprache* (Vindobonae 1895)

Roper = E.M. Roper *Tu Bedawie* (Herfordiae 1928)

Satzinger BT = H. Satzinger *Anmerkungen zu einigen Blemmyer-Texten* in E. Ploeckinger et al. *Lebendige Altertumswissenschaft: Festgabe zur Vollendung des 70. Lebensjahres von Hermann Vetters* (Vindobonae 1985) 327-332

Satzinger PB = H. Satzinger *Die Personennamen von Blemmyern in koptischen und griechischen Texten: orthographische und phonetische Analyse* in E. Ebermann, E.R. Sommerauer, K.É. Thomanek *Komparative Afrikanistik: Sprach-, geschichts- und literaturwissenschaftliche Aufsätze zu Ehren von Hans G. Mukarovsky anlässlich seines 70. Geburtstags* (Beiträge zur Afrikanistik 44, Vindobonae 1992) 313-324 [N. B. Perincommode accidit quod una pagina, 315bis, iuris publici non facta est, quam tamen mihi v. d. Satzinger, qua est beneficentia, subministravit.]

SB = F. Preisigke et al. *Sammelbuch griechischer Urkunden aus Ägypten I*— (Argentorati et alibi 1915—)

IX

Vycichl EL = W. Vycichl *Ethnologie et linguistique de la Nubie moderne* in *Études nubiennes* (Cairi 1978) 359-371

Vycichl SW = W. Vycichl *The Strategos of the Water in Kush* 6 (1958) 178-179

WO = U. Wilcken *Griechische Ostraka aus Ägypten und Nubien* (Lipsiae et Berolini 1899)

Zaborski BT = A. Zaborski *Beja and Tigrē in 9th-10th Century Period* in *Rocznik Orientalistyczny* 35 (1972) 117-130

Zaborski VC = A. Zaborski *The Verb in Cushitic* (*Studies in Hamito-Semitic* 1, Varsoviae/Cracoviae 1975)

Zyhlarz = E. Zyhlarz *Die Sprache der Blemmyer* in *Zeitschrift für Eingeborenen-Sprachen* 31 (1940/41) 1-21

* * *

N. B. in textibus edendis vel citandis utor siglis his:

[] = lacuna

< > = additio ab editore facta

{ } = deletio ab editore facta

|| = deletio a scriba facta

() = explicatio abbreviationis

⋈ = ⋈ incertum est

‘⋈’ = ⋈ supra litteram praecedentem positum est

TEXTVS BLEMMYICVS

Ostrakon parvum et mutilum, quod litteris copticis exaratum est, publici iuris fecit Quibell (109 et tab. XLII.3). de quo editor animadvertit veri simile esse secundum virum doctum F.L. Griffith lingua blemmyica scriptum esse; cuius transcriptio est haec³:

МАРА

³ N. B. dimensiones eius in editione non indicantur. porro ostrakon ipsum perisse videtur, quocirca ex imagine in ed. pr. phototypice depicta pendent transcriptiones quas et ego et H. Satzinger (vd. infra) imprimendas curavimus.

- 1 ---]2α · ΟΥΧΑΡΑ · α · ΑΛΑΡΑ
- 2 ---] · ΑΛΙ2Α · ΙΟΥΜΙΘ ·
- 3 ---]ΘΑΝ · ΜΑΛΙ2Α · ΛΑ? · ΠΑ
- 4 ---]2Α · ΙΟΥΜΕΙCΤΟΥΡ ·
- 5 ---]ΙΗΛ2ΟΥΜ · ΒΙΗΗΝ
- 6 ---]ΑΡ · ΑΧ · ΟΥΩΜΗΝ
- 7 ---]ΜΑΡΑ

Sed tamen neque Vycichl neque Satzinger quaestionem movit num Griffith cum ostracon blemmyice scriptum esse opinaretur recte iudicasset, quamquam Satzinger, utpote qui textum eandem phonologiam exhibere adseverasset quam nomina blemmyica, blemmyicum et ipsum esse censere visus est (*PB* 314).

Equidem credo textum ostraci, cum exiguus et mutilus et interdum parum legibilis sit, tamen indicia quaedam continere ex quibus facile colligere liceat eum re vera blemmyicum esse.

Ecce mea ipsius transcriptio, qua fretus argumenta mea ad linguam ostraci pertinentia exponam. quae, exceptis perpaucis discrepatiunculis, cum Satzingeriana congruit:

- 1 ---]2α · ΟΥΧΑΡΑ · α · ΑΛΑΡΑ
- 2 ---] · ΑΛΙ2Α · ΙΟΥΜΙΘ ·
- 3 ---]ΘΑΡ! · ΜΑΛΙ2Α · ΛΑΠΑ
- 4 ---]2Α · ΙΟΥΜΕΙCΤΟΥΡ ·
- 5 ---]ΙΗΛ2ΟΥΜ · Β · ΜΗ'Ν'
- 6 ---]ΑΡΑ · ΟΥΩΜΗΝ
- 7 ---]ΜΑΡΑ

- - - - -

3 ΛΑ: α fortasse ex γ correctum est; punctum supra partem laevam π sequentis visum non de industria positum esse puto, et similis est casus lineolae supra ο alterum in v. 4 visae et puncti supra partem dextram litterae ρ in v. 6 visi. 5 'Ν': i. e. η supra η positum est.

Formae $\iota\omicron\gamma$ - (in vv. 2 et 4) et $\omicron\gamma\omega$ - (in 1 et 6) et $\imath\hbar$ - (in 5) consimiles sunt formis articuli definiti, generis masculini, in bedauyica reperti, quam linguam, adhuc apud Aethiopas notam atque usitatam, Zyhlarz e blemmyica ortam esse olim posuit⁴. haec, quaeso, perpende:

in ostraco	in bedauyica
$\imath\omicron\gamma$ - ⁵	(w) $\bar{u}$ - nominativus singularis
$\omicron\gamma\omega$ -	(w) $\bar{o}$ - obiectivus singularis
* $\imath\alpha$ - (in ostr. non inventum)	(y) $\bar{a}$ - nominativus pluralis
$\imath\hbar$ -	(y) $\bar{e}$ - obiectivus pluralis

ad formas in bedauyica usurpatas vd. Reinisch *BS* §112 et cf. Hudson 108 §4.3c; qui animadvertit si vocabulum sequens ab /ʔ/ vel /h/ incipiat, articulo praeponi /w/ in numero singulari et /y/ in plurali. aliquid simile in $\omicron\gamma\omega$ - $\chi\alpha\rho\alpha$ (in v. 1) adesse videtur, sed alibi in textu aliae rationes valent, ad quas accurate definiendas parum in ostraco exstat. accedit quod eae leges secundum quas vocalis articuli in bedauyica reperti in /i/ redigitur (cf. Hudson loc. cit.) in textu nostro non observantur.

Quod ad $\chi\alpha\rho\alpha$ (in v. 1) pertinet, Zyhlarz—qui ostracon nostrum ignoravit—putavit illud $\chi\alpha\rho\alpha$ -, a quo nomina aliquot blemmyica inciperent, nomen fuisse dei apud Blemmyas maximi (vd. 6; cf. Satzinger *PB* 322 et infra, II s. v. $\chi\alpha\rho\alpha\gamma\imath\epsilon\tau$). sed quoniam in ostraco $\chi\alpha\rho\alpha$ cum articulo coniunctum videmus, magis veri simile est—nam nomina personalia articulos sibi adsciscere non solent—nos habere hic non nomen dei nescio cuius (quem nusquam alibi memoratum

⁴ Zyhlarz 1-21. Satzinger, quamquam quae exposuit Zyhlarz saepiuscule commenticia et ficta esse recte censuit, cognatas quidem inter se esse has duas linguas credere visus est, aliis autem ut indicia certa praeberent mandavit (vd. *PB* 321-322).

⁵ $\iota\omicron\gamma$ - in vv. 2 (ed. pr.: $\imath\omicron\gamma$ -) et 4 (vd. infra, n. 11) conspicitur; hic $\imath\omicron\gamma$ - imprimendum curavi, quod cum $\imath\hbar$ - (in v. 5) concordat. cf. etiam nomen personale $\imath\alpha\omicron\upsilon\imath\zeta\epsilon$ (i. e. $\imath\alpha\mu\imath\zeta\epsilon$: vd. infra, II s. v.).

invenimus) sed ipsum vocabulum blemmyicum “deum” significans, id quod in nominibus *theophoris* expectaverimus; cf. bedauyicam, ubi *hada* vertit Almkvist “Häuptling, Herr” (28)⁶. praeterea si *hada* ex $\chi\alpha\pi\alpha$ ducere fas est, nunc tandem perspicuum est qua de causa χ contra expectationem nostram in nominibus blemmyicis inveniamus. nam Satzinger iam animadvertit et π (vd. infra, III 1 B) et χ in illis nominibus reperta cum sonis in bedauyica usitatis non congruere; quam rem mirabilem esse si hae linguae inter sese cognatae sint (*PB* 320). sed nunc manifestum esse videtur saltem semel (in $\chi\alpha\pi\alpha$ et *hada*) χ cum /h/ bed. cohaerere. porro dubium non est quin /r/ et /d/ (in $\chi\alpha\pi\alpha$ et *hada*) ita inter sese similia sint ut interdum alterum pro altero ponatur—ut persaepe in lingua palaeonubiana fit (vd. Browne *ONG* §2.2.2). praeterea articulus vocabulo $\chi\alpha\pi\alpha$ praepositus fortasse ad deum christianum $\kappa\alpha\tau' \acute{\epsilon}\xi\omicron\chi\acute{\eta}\nu$ spectat, ut in lingua coptica (sahidice) $\pi\text{-}\nu\omicron\gamma\tau\epsilon$ et in graeca biblica $\acute{\omicron} \theta\epsilon\acute{\omicron}\varsigma$; cf. et arabicum *'allāhu* < *'al-'ilāhu* (Fischer §49d). equidem credo $\chi\alpha\pi\alpha$ “deum” significare destitisse postquam nomen arabicum *'allāh* in bedauyicam irrepsisset (ad arabicum cf. Almkvist 4).

Linguam igitur ostraci nostri cum bedauyica coniungunt et articulus (i. e. $\iota\omicron\gamma\text{-}\omicron\gamma\omega\text{-}/\iota\eta\text{-}$) et $\chi\alpha\pi\alpha$, quod vocabulum et nominibus blemmyicis insertum videmus. unde linguam in ostraco et in nominibus blemmyicis conservatam nunc comperimus re vera bedauyicae cognatam esse (ut olim posuit Zyhlarz: vd. supra, n. 4), videlicet:

in nominibus blemmyicis	in ostraco	in bedauyica
$\chi\alpha\pi\alpha$	$\chi\alpha\pi\alpha$	<i>hada</i>
	$\iota\omicron\gamma\text{-}$ etc.	(w)ū- etc.

* * *

⁶ N. B. Zaborski (*BT* 119 n. 11) censet nomen *Ḥadārab* “a tribe of the chief's sons” significare; ego potius “a tribe of God's sons” reddere ausim; simili modo interpretor *Had'enda* et *Had'endāwa*, quae secundum Reinisch “die herren-, schēchleute” (*WB* 109) significant.

Iam tandem, dummodo cautela adhibita quam maxima procedamus, longius fortasse progredi licet. post $\chi\alpha\rho\alpha$ (in v. 1) est vestigium atramenti incertum, sed mihi quidem persuasum est $\chi\alpha\rho\alpha\gamma\alpha$ legi posse, ubi—sicut in *bedauyica*—/wa/ est copula, 2. pers. masc. sing., cum nomine praecedenti in casu obiectivo usurpato (i. e. $\omicron\gamma\omega\chi\alpha\rho\alpha$) coniuncta: vd. Roper §63 et Reinisch *BS* §141. si sic res se habet, $\iota\gamma\alpha$ potest pars posterior esse alterius ex illis duabus particulis quae, vocativo interposito, in *bedauyica* usitatae sunt, viz. $y\bar{a}$... $yih\bar{a}$ (Roper §48). unde forsitan textus hic restituendus sit sic: $\imath\bar{a}$ (+ vocabulum “dominum” significans) $\imath\epsilon\imath\gamma\alpha$ · $\omicron\gamma\omega\chi\alpha\rho\alpha\gamma\alpha$ “o domine, deus es”. qui locus, si recte restitui, e psalterio depromptus esse videtur, et fortasse—sed maxima cum dubitatione hoc dicere necesse est—versus 1-3 ex ps. 29.3-4a ducti sunt: κύριε ὁ θεός μου, ἐκέκραξα πρὸς σέ, καὶ ἰάσω με· κύριε, ἀνήγαγες ἐξ ᾗδου τὴν ψυχὴν μου (secundum LXX).

Sed quamvis hic in ostraco nostro locus mutilus et lacunosus sit, etiam ex reliquiis eius manifestum est interpretem textum graecum ad verbum non reddidisse, quocirca melius est dicere nos hic non versionem sed paraphrasin liberiores vel potius adumbrationem habere. nunc quae his tribus versibus continentur singillatim perscrutemur:

1 $\imath\bar{a}$ (+ vocabulum “dominum” significans) $\imath\epsilon\imath\gamma\alpha$ · $\omicron\gamma\omega\chi\alpha\rho\alpha\gamma\alpha$: hic, si recte restitui (vd. supra), interpret textum graecum ita reddidit quasi κύριε, εἰ ὁ θεός legisset.

$\alpha\lambda\alpha\rho\alpha$: i. e. $\alpha\text{-}\lambda\alpha\rho\text{-}\alpha$ “cecini” (ἐκέκραξα); cf. *bed. lil*, quod Reinisch vertit “besingen” (*WB* 158); -a/ finale, quod in *bedauyica* non reperimus, in lingua ei adfini *Saho* usurpatum videmus (vd. *BS* §§225-226⁷). cuius linguae leges si hic valent, verbum *blemmyicum* “cano” vel “canam” (fut.) significat. post quod fortasse aliquid erat locutioni

⁷ Cf. etiam Zaborski *VC* 13-14 et 30.

πρὸς σέ respondens (cf. bed. *baryōk-deha*: §166 et Roper 170).

2 Fortasse καὶ ἀλιζα “non aegroto” vel “non aegrotabo” (i. e. ἰάσω “sanasti [me]”, liberius redditum): cf. bed. *leh*, quod vertit Reinisch “krank sein” (*WB* 155); ad formam cf. Zaborski *VC* 14 et Reinisch *BS* §246 et supra, ad ἀλαρα. non opus est coniunctione ante verbum posita si scriptor noster asyndeton—quod in bedaunica usitatum est—usurpavit: vd. Reinisch §365 (sub fin.); cf. etiam notam sequentem.

3 μαλιζα · λαπα: “duc [et] (pro)trahe”(?!); cf. bed. *melah* et *le'ab*, quae vertit Reinisch “führen” et “(heraus)ziehen” (*WB* 168 et 155), i. e. ἀνήγαγες pro imperativo (2. pers. masc. sing.) sumpsit interpres: cf. *BS* §255; si recte enucleavi, haec duo verba per asyndeton inter sese coniuncta sunt: vd. quae ad v. 2 supra notavi. ---]θαρι, quod praecedit, nominis -ι genetivo terminati (qui hic ablativi vice fungitur, ut bed. /i/: §132; vd. infra, II n. 16), usurpati ad ἐξ ἄδου reddendum, pars posterior esse potest. ante quod fortasse erat aliquid locutioni τὴν ψυχὴν μου respondens (cf. bed. *ō-šūk-ō*: §§168-169 et *WB* 213-214).

Textum—ut breviter ac summatim loquar—horum trium versuum, prout interpretari et restituere conatus sum, ita reddiderim: “o domine, deus es; canam tibi neque aegrotabo ... educ animam meam ab inferno”.

Quam interpretationem probare possemus si quid ἰογ-μῖθ (in v. 2) significaret sciremus, quod—ut suspicari licet—vocativo κύριε respondere debet, nisi interpres liberius reddidit. sed heu, si quid simile est “dominum” significans, vel in bedaunica vel alibi, et me et viros doctos linguarum africanarum peritos quos consului fugit. porro haec mea interpretatio corroboraretur et confirmaretur si quae sequuntur versionem vel paraphrasin versuum 4b-5 (ἔσωσάς με ἀπὸ τῶν καταβαινόντων εἰς λάκκον. [5] ψάλατε τῷ κυρίῳ, οἱ ὅσοι αὐτοῦ, καὶ ἐξομολογεῖσθε τῇ μνήμῃ τῆς ἀγιωσύνης αὐτοῦ) continerent. quod tamen demonstrare non possum ne mihi quidem, nedum aliis. sed nunc quae ex his versibus expiscari potui disseram:

Fieri potest ut -μεϊστοϋρ (in v. 4) nomen verbale sit, verbo *setir* in bedauyica adhibito sed ex linguis semiticis deprompto, quod vertit Reinisch “ein-, verhüllen, -bergen, -stecken” (WB 206), cognatum; fortasse si audaciores esse velimus, inducamur ut graecum μυστήριον—quod et in lingua aethiopica (i. e. Ge’ez) invenimus (vd. Leslau 367-368, s.v. *məstir*)—hic latere credamus. quod ad illud -οϋ quod in -μεϊστοϋρ videmus pertinet, forsitan nomen abstractum indicet, ut similes in bedauyica formae (v. c. *kehūn* “amor” ex verbo *kehan* “amare” ductum: vd. Reinisch BS §297).

Et fieri potest ut -λ2οϋη (in v. 5) cum aethiopico *ləhum*, quod vertit Leslau “strong, severe (disease)” (311), cohaereat. si sic res se habet, fortasse hoc vocabulum ad λλi2a (in v. 2) spectat. v quod sequitur forsitan—sed hoc incertissimum est—nota casus obiectivi esse possit, ut /b/ in bedauyica repertum, quamvis v et /b/ eisdem legibus non regantur (cf. Reinisch BS §122c).

Porro si μη' n' (in v. 5) idem ac -μην (in 6) est, nomen indefinitum (μη' n') et nomen quod sequitur articulo definito—ἀναφορικῶς adhibito—praeditum (οϋω-μην), ut exspectaverimus⁸, habemus. quid autem μην significet nescio; fortasse cohaeret cum vocula -μηνε (significationis ignotae—quamquam Zyhlarz [13] reddidit “erwünscht, angenehm, lieb”) quam in nominibus personalibus Ἰσεμνε et Πωκᾱτιμνε videmus (vid. infra, II s. v. Ἰσεμνε).

Hic sit modus interpretandi quem transire non licet. ac sine dubio erunt qui me eum iam transisse putent. sed equidem spero et confido me per hasce adnotatiunculas alios ad linguam in hoc ostraco blemmyicam investigandam excitaturum esse.

* * *

⁸ Cf. e. g. fabulam lingua bedauyica scriptam quam in Reinisch BS 19 invenies; in principio stat *mēk* “ein esel” (1), postea *ū-mēk* “der esel” (2), et sic passim.

- μαλι2-α 3
 μεϊστοϋρ nomen masc. sg., "mysterium"?
 ιōγ-μεϊστοϋρ 4
 μΗΝ nomen masc. sg., significationis ignotae
 μΗ'Ν' 5
 ογω-μΗΝ 6
 μιθ nomen masc. sg., significationis ignotae
 ιογ-μιθ 2
 ογω- articulus definitus masc., obiectivus sg.
 ογω-μΗΝ 6
 ογω-χαπα- 1
 χαπα nomen masc. sg., "deus"
 ογω-χαπα- . α 1
 ---]ϑαρ nomen, "infernus"?
 ---]ϑαρ-ι 3
 ---]2α (i. e. [iα --- iεi]2α?) vocativus
 [iα (+ vocabulum "dominum" significans) iεi]2α 1?

II

ONOMASTICON BLEMMYICVM ANALYTICVM

Ad nomina personalia blemmyica investiganda Satzinger (quem sequor) in *PB* viginti testibus usus est, quos in hoc onomastico cito secundum numeros hos:

- 1 = *BKU* III 350; *EHP* 6.1; *FHN* III 331
- 2 = *BKU* III 361; *EHP* 6.2; *FHN* III 332
- 3 = *BKU* III 359; *EHP* 6.3; *FHN* III 333
- 4 = Krall 2; *EHP* 6.4; *FHN* III 334
- 5 = *BKU* III 360; *EHP* 6.5; *FHN* III 335
- 6 = Krall 1; *EHP* 6.6; *FHN* III 336
- 7 = *SB* X 10553; *EHP* 6.7; *FHN* III 337
- 8 = Krall 3; *EHP* 6.8; *FHN* III 338
- 9 = *P. Köln ägypt.* I 13; *EHP* 6.9; *FHN* III 339
- 10 = *SB* X 10552; *EHP* 6.10; *FHN* III 340
- 11 = *BGU* III 796; *EHP* 6.11; *FHN* III 341
- 12 = *BGU* III 795; *EHP* 6.12; *FHN* III 342
- 13 = *BGU* III 797; *EHP* 6.13; *FHN* III 343

hi tredecim textus, quorum novem graece et quattuor partim coptice, partim graece conscripti sunt, s. VI p. C. n. attribuenti sunt¹². in oppidulo cui nomen hodie Gebelēn (in Aegypto Superiore sito) inventi sunt, quos novissimi *EHP* ediderunt, hic illic a Satzinger (in *BT*) correctos (N. B. in *FHN* III hae correctiones non citantur).

- 14 = *SB* V 8697; *FHN* III 313
- 15 = *SB* I 5099 (textus ab Hägg [104] correctus); *FHN* III 312
- 16 = *SB* I 1521; *FHN* III 310 I
- 17 = *SB* I 1522; *FHN* III 310 II
- 18 = *SB* I 1523; *FHN* III 310 III

¹² Cf. *EHP* 1; tempus quo hi textus conscripti sunt accuratius definiri potest secundum virum doctum H. Harrauer, qui eos inter 575 et 600 p. C. n. ponit: vd. Satzinger *BT* 330-331.

19 = *SB* I 1524; *FHN* III 311

hi sex textus, graece compositi, in vico Talmi (hodie Kalabsha vocato) aut in locis vicinis inventi sunt, quos fere constat ss. IV-VI p. C. n. scriptos esse¹³. quorum maximi est momenti inscriptio quae vocatur clinarchorum (14).

20 = *SB* XIV 11957; *FHN* III 319

hic textus, in castello Qaşr Ibrîm inventus, epistula graeca est quam Phōnēn, rex Blemmyarum, ad Abourni, regem Nubadum, misit; quam paulo post inscriptionem clinarchorum (14) fere constat scriptam esse¹⁴.

Quibus addendae sunt tres epistulae copticae ad Tantani, phylarchum Nubadum, missae:

21 = *FHN* III 320

22 = *FHN* III 321

23 = *FHN* III 322

hae epistulae, c. 450 p. C. n. conscriptae, in castello Qaşr Ibrîm inventae sunt.

Quibus numeris usus, hoc onomasticon blemmyicum analyticum composui. N. B. nomina secundum ordinem alphabeti graeci disposui. quod ad litteras copticas pertinet, 2 praetermisi (ergo ϩαδετακ[.(?)]) inter Αβεβε et Αεινημ locavi) et ϩ post ω posui.

Αβεβε (deus) 14.4: una cum Χοπαν et Μανδηρ, deus indigena est. iam Wilcken haec tria nomina blemmyica aut nubica esse censuit, sed Zyhlarz, nullo argumento fretus, aethiopica et quidem erythraica esse posuit (vd. Hägg 102 et n. 4).

¹³ 14: ca. s. V—vd. Satzinger *BT* 327; 15: s. IV exeunte, ut videtur—Hägg 104; 16-19: ss. V-VI—*FHN* III 1129.

¹⁴ Vd. Satzinger *BT* 327.

ζαδετακ[.(?)] 13.1: una cum Τουσικ[ν(?)]α ab Ωσε solidum unum mutuū sumpsit. Satzinger (*PB* 321-322) animadvertit huius nominis partem posteriorem (-τακ) etiam in Κιρβειτακ et fortasse in Βρειτεκ et Ιασατεκ reperiri (quocirca fortasse nihil in lacuna post nomen visa amissum est), et cum vocabulo *tak* ("vir") in bedauyica usitato coniungere vult (cf. etiam Ειαδατεκ). idem ζαδ- vocabulo *haḏḏa* ("leo") fortasse cognatum esse censet: quam ob rem nomen vertit "Löwenmann". -ε- (loco -ι-, quod saepius reperitur: vd. s. v. Βρειτεκ) nota genetivi esse potest, ut in Αματεπωϊ, Ἰσημνε, Πρεκνα (*PB* 321).

Αεινημ 20.26 (i. e. /ajnim/¹⁵): pater eius qui Σκαρωου nominatur, in epistula regis Phōnēn memoratus.

Αλτικ[να(?)] 14.3: Wilcken olim ἐπισαλτικ[.] / Πῖσον legit, quod Hägg (103) in ἐπισ(τάτας?) Αλτικ[.] / Πισον correxit, nam nomen, quod hic ad primum clinarchum pertinet, est duplex, ut saepe in hac inscriptione fit. fieri potest me iudice ut in lacuna post Αλτικ visa να scriptum fuerit: vd. s. v. Πρεκνα. ad -ι-τ- vd. s. v. Γαματιφαντ.

Αματεπωϊ (πωϊ est aeg.) 11.5; 12.7: nomen testis; cuius nominis pars prior, Αματε-, cum Αματι (vd. infra) cohaerere videtur (N. B. ad -ε- [loco -ι-, quod saepius reperitur: vd. s. v. Γαματιφαντ], quod genetivi nota cum nomine fem. Αμα-τ- coniuncta esse potest, vd. supra, ad ζαδετακ[.(?)]), et alteram, -πωϊ, veri simile est aegyptiam esse (ex *p3-š3w* > *p3-š3jj*, quod vertit Satzinger "das Schicksal"), unde nomina personalia: demotice *P3-šj*, coptice πωϊ (ut hic), graece Ψα(ε)ῖς: vd. *PB* 316; cf. et infra, s. v. Πισαῖ.

Αματι (dea) 15.2: ed. pr. κλίναρχος Συναμᾶτι habuit, quod in κλίναρχος συν(όδου) Αματι correxit Hägg 104, qui animadvertit idem in fine nominis Σεβαταταματι (v. 6) reperiri videri (sim. Satzinger *PB* 319). similia nomina personalia alibi usurpata invenit Hägg: Αματ in *SB* I 4574 (ex

¹⁵ Nisi aliter notavi, hasce phonemicas quae vocantur transcriptiones—solum in dubiis incertisque datas—ex Satzinger *PB* 316 et 319 deprompsi. hic Satzinger /ajnēm/ transcripsit, sed vd. infra, III 1 A.

vico Talmi) et Αματι(ς) in *O.Strassb.* 655.9 et in *WO* 1223 (ex Nubia), et in *SB* I 3921 Αματισις vocatur sacerdos Talmiacus (i. e. Αματ-ισις, ubi -ισις nomen deae aegyptiae est: cf. Satzinger *PB* 319). ad -τ-ι vd. infra ad Γαματιφοντ.

ΑΜΝΑÇ (fem.) 9.2: ad eam Βαραχια mandatum suum misit. in textu huic nomini addita sunt vocabula haec: (copt.) ΤΑΙ ΕΤΟΥΜΟΥΤΕ ΕΡΟÇ ΖΩÇ ΧΡΙCΤΙΑΝΟÇ ΧΕ CΟΦΙΑ “ea quae ut christiana ‘Sophia’ vocatur”. quod nomen fortasse cum bed. *amna* (“puerpera”) cohaeret: vd. Satzinger *PB* 322.

ΑΠΕΖCΗΤ (fem.) 1.3 (-τ̄), 6: hoc nomen servae modo -τ̄ habet, ubi sequitur vocabulum a vocali incipiens (in v. 3: ΑΠΕΖCΗΤ ΑΪΤΑΑÇ), modo -τ, ubi sequitur vocabulum a consonanti incipiens (in v. 6: ΑΠΕΖCΗΤ ΝΑΪ); in eodem textu cf. nomen ΜΑΖΑΝΑΤ (in v. 1 ΜΑ[ΖΑΝΑΤ] / ΧΕ; in v. 4 ΜΑΖΑΝΑΤ ΕΙCΖΑΪ). cf. etiam Πασαπιπ (11.6: Πασαπιπ μαρ(τυρῶ)), ubi vocabulum sequens a consonanti incipit. in quibus locis lineola solum ad vocabula distinguenda, non ad sonum semivocalem (vd. infra, ad τρῆπιωζ) reddendum usurpatur: vd. infra, III 1 C.

ΖΑΠΙ (aeg.) 23.17, 33: in epistula ad ΤΑΝΤΑΝΙ missa nominatus; ad nomen cf. Ᾱπις (Crum 696a).

Αργων 8.1: a Νοαῖμηκ solidos 11 mutuos sumpsit; de quo animadvertit Zyhlarz (18 n. 2), nullo fretus argumento, Αργων aut Αριτων exspectari. sed lectio Αργων mihi quidem certa videtur: vd. Tab. III apud Krall.

ΑCΛΛΙ 21.14: nomen eius qui chartularius (πεχαρτα') in epistula ad ΤΑΝΤΑΝΙ missa vocatur.

ΖΑΤΙΚΑ 9.11: nomen testis, una cum Βαραχια (rege), Τατα, Εισωειτ, Ευτειικα, Πρεκνα, Λαιζε, Καετ, Νουπικα memorati.

Ατρε (aeg.) 14.17: testis est, una cum Παδης et Μεν-ρ[ου]καλου nominatus. hoc nomen aegyptium est, i. e. *ḥtrj* / (copt.) ΖΑΤΡΕ “geminus”; hic, ut fert consuetudo in textibus graecis, *h* / *z* per nihilum (Ø) redditur: vd. Satzinger *PB* 318. sequitur κατιρω (q. v.), quod Satzinger nomen magistratus blemmyici esse censet (*PB* 317). N. B. in *FHN* III editores

Ατρεκ Ατηρω legerunt (cf. 1136 n. 752), quod mihi quidem veri simile non est.

βαρχια 9.1, Βαρχια 10, 14: nomen eius qui modo rex (copt. πῑρρο), modo regulus (graec. βασιλεύςκος [sic]) Blemmyarum vocatur.

Βρεετεκ 20.5, 7, 8, 29, 33 (i. e. /brejtek/): filius regis Phōnēn. quod nomen secundum Satzinger "Regenmann" significare potest: cf. bed. *bire* "pluvia"; -ει- est nota genetivi (sicut in Κιρβεετακ, Νοαῖμηκ, σογλιηη, Τουσικ[ν(?)]α, Ωσιαν, Ωσην): vd. *PB* 321 et 322, et cf. infra, s. v. Γαματιφαντ; vd. etiam supra, cap. I ad v. 3¹⁶. ad -τεκ vd. s. v. ραδετακ[.(?)].

Γαματιφαντ (φαντ est aeg.) 14.1: sic nominatur is qui propheta (i. e. sacerdos templi) vocatur. ad -φαντ, quod aegyptium ("sacerdos") est, vd. infra, s. v. φαντ; -ι- praecedens nota genetivi (cum nomine fem. Γαμα-τ-coniuncta) esse potest (sicut in Αλτικ[να(?)] [si recte restitui: vd. s. v.], Αματι, ογανακτικογτα, Πωκατιμνε, Σεβαταταματι, Τιουτικνα): vd. supra, ad Βρεετεκ. Γαματιφαντ igitur "sacerdotem (deae) Gamat" significat secundum Zyhlarz 11-12; cf. Satzinger *PB* 321.

Δηγου 19.6: hoc nomen regis "scharfsichtig" vertit Zyhlarz, qui bed. *deg*^h "schauen, scharf blicken" contulit (17).

ειαδατεκ 22.1, 7 (i. e. /jahatek/: cf. Ειενει): sic nominatur is qui phylarcho ταντανι scripsit. ad -α-τεκ vd. supra, s. v. ραδετακ[.(?)] et infra, s. v. Ιασατεκ.

Ειενει 20.5, 7 (bis), 8, 14, 17, 18 (bis), 27, 28 (i. e. /jēni/, nullo modo neque /ejēni/ neque vero /ejenej/): consobrinus, ut videtur, regis Phōnēn, cui fortasse Phōnēn ipse successit: vd. *PB* 317-318.

Εισωειτ 9.10 (i. e. /isoit/ aut /isōit/: vd. infra, III 1 A): nomen testis.

¹⁶ N. B. una cum articulo et vocabulo χαρα (vd. supra, I 3-4), haec nota genetivi blemmyici, quae /i/ bedaunico (de quo vd. Reinisch *BS* §125) cognata est, coniungit has duas linguas inter se.

Ενβιεκ 1.13: nomen testis. in ed. pr. ωσιην υπογυρ/sic
αμαρενβιεκιαβ**p* legimus, in Ωσιην ὑποτύρα(ννος) μαρ-
(τυρῶ). Ενβιεκ μαρ(τυρῶ) correxit Hägg (108).

Ευτιεκ 9.11 (i. e. /eṭti(j)ika/: Satzinger *PB* 315; indicii
eius [316] deest): nomen testis. N. B. Ευτιεκ ed. pr. et
EHP (= *FHN* III) legerunt, a Satzinger (*PB* 315) correcti
(quam correctionem confirmat Tab. XI [in ed. pr.]).

Ἰαονιζε 1.14 (i. e. /jaṇize/; cf. etiam ἱη- in ostraci v. 5:
vd. supra, cap. I n. 5): nomen testis, filii eius quae μαθανατ
nominatur: vd. EHP 7 n. 3 (= *FHN* III 1205 n. 869).

Ἰασατεκ 20.34 (i. e. /jasatek/): profugi nomen apud
Nubadas degentis, quod veri simile est blemmyicum esse: vd.
Satzinger *PB* 317; qui hoc nomen vertit “Hundemann”, col-
lato bed. yās (“canis”): vd. 322. si recte interpretatus est, -α-
pro genetivo -ι/-ε- usurpari videtur (ad quod vd. supra, s. v.
Βρεετεκ); cf. ειαδατεκ.

Ἰνωικπουρ 1.14: nomen testis; secundum EHP littera
ultima τ esse potest, quod in ρ/ correxit Satzinger *BT* 329 (in
PB 315 ρ solum imprimendum curavit).

Ἰσεμνε 19.1: nomen regis; -μνε vocula etiam in
Πωκατιμνε reperitur secundum non solum Zyhlarz, qui
“erwünscht, angenehm, lieb” vertit (13), sed etiam Satzinger
(*PB* 321); fortasse cum vocabulo in ostraci vv. 5 μη'ν' et 6
-μην (significationis ignotae) reperto cohaeret (vd. cap. I ad
locc.). ad -ε- vd. s. v. αδετακ[. (?)]. cf. *FHN* III 1132.

κα[(fem.) 2.1: ab ea τρηπιω2 solidos 16 1/3 mutuos
sumpsit. non veri simile est hic κα[ετ (vd. infra) nobis
supplendum esse, nam hoc est nomen testis, sed testes adesse
non solebant feminae Blemmyarum (cf. EHP 7 n. 3 [= *FHN*
III 1205 n. 869]).

Καετ 9.11: nomen testis.

Κατιρω (-ω aeg.?) 14.17: fortasse nomen non hominis
sed magistratus blemmyici (vd. supra, ad Ατρε). -ω cum
aegyptio 3 / coptico ο, quod “magnum” significat, cohaerere
potest secundum Satzinger *PB* 321; vd. etiam infra ad
Σεντασσω et Ὑσενενω.

Κιρβεϊτακ 5.2 (i. e. /kirbeῖtak/): pater eius qui vocatur Φαν´. quod nomen, in quo -ει- est nota genetivi (vd. supra, ad Βρεϊτεκ), fortasse “Elefantenmann” significat: vd. Satzinger (PB 321 et 322), qui bed. *kurib* / pl. *kurba* (“elephantus”) confert.

Κολα 15.1: hic nomen duplex, quod clinarchi est, habemus: Κολα Τεσεμαειχημ; vd. Satzinger PB 317 et Hägg 104.

Κουτα 1.15: nomen eius qui capitularius (κ(ε)φ(αλαι-ωτής)) vocatur. quod Satzinger (PB 321 n. 1) “servum” significare censet (recte, me iudice), collato palaeonubiano ΚΟΥΔΑ-; vd. etiam infra, ad ΟΥΑΝΑΚΤΙΚΟΥΤΑ.

Κροπαζε 11.6: nomen testis, fortasse in Κροπαζε corrigendum: vd. infra, ad Πλωχκαρουρ.

Κωει 20.24 (i. e. /kōi/): in epistula regis Phōnēn memoratus; an blemmyicum hoc nomen? (cf. Satzinger PB 317).

Λαιζε 6.11; 8.1; 9.11 (i. e. /leze/: nam hic habemus αι [e], non αι̃ [ai]: cf. Satzinger PB 315 et infra, III 1 A): nomen testis qui domesticus (δομέστικός) 6.11) vocatur; in 8.1 pater nominatur eius cui nomen est Αργων.

Λουκανι 14.5: hic nomen duplex, quod clinarchi est, habemus: Ψενθασηε (q. v.) Λουκανι. quod secundum Zylinder, qui bed. *luk* (“Lehm”) contulit, “Lehmarbeiter, Töpfer” significat (18). sed forsitan nomen idem sit quod graecum Λουκάς (gen. Λουκά).

ΜΑΖΑΝΑΤ (fem.) 1.1 (ΜΑ[ΖΑΝΑΤ]), 4 (ΜΑΖΑΝΑ´): ad eam misit χαρακτικ, filius eius (cf. EHP 7 n. 3 [= FHN III 1205 n. 869]), instrumentum ad donationem et manumissionem pertinens. ad lineolam supra τ in v. 4 positam vd. supra, ad ΑΠΕΖΩΗΤ.

Μανδηρ (deus) 14.5: hoc nomen Wilcken (vd. Hägg 102) primus cum nomine dei qui Menrul (i. e. Μανδοῦλις) vocatur, coniunxit; vd. etiam supra, ad Αβεβε et infra, ad Μενρ[ου]καλαυ.

Μαραρουκ (fem.) 16.2; 19.5 (Μαρουκ): hoc nomen feminae est aut Μαρ{αρ}ουκ (in quo litterae αρ per dittogra-

phiam duplicantur) aut Μαρ(αρ)ουκ (in quo litterae αρ per homoiokataarkton et homoioteleuton omittuntur).

Μενρ[ου]καλαν 14.16: is cui hoc nomen est ουεεπ ("sacerdos") vocatur (ad quod Satzinger *PB* 317 confert aeg. *w' b* et copt. ΟΥΗΗΒ—utrumque "sacerdotem" significans). vocolam Μενρου- (quae etiam in Μενρουχημ [q. v.] reperitur) satis constat esse nomen dei apud Blemmyas maximi (i. e. Μανδοϋλις). quod ad -καλαν pertinet, "magnum" vel "seniorem" significare censet Satzinger (*PB* 318), qui aegyptio -χημ (quod "parvum" significat: vd. ad Μενρουχημ) contrarium esse ponit; sed cf. Zyhlarz (10-11), qui -καλαν ad reddendum graec. κάτοχον usurpatum esse putavit, collato bed. *keluḥ* ("festhalten"); quod nomen vertit ita: "der dem [Gott] Menrū Festgehaltene".

Μενρουχημ (-χημ aeg.) 14.2, 13: hic nomen duplex, quod democlinarchi est, habemus: Μενρουχημ Πλωκκαρουρ. ad Μενρου- vd. supra, s. v. Μενρ[ου]καλαν. vocola -χημ, quam etiam in Σιλβανιχημ et Τεσεμαειχημ invenimus, est aeg.: cf. demotice *ḥm*, coptice ϣημ, praesertim achmimice ϣημ, omnia "parvum" significantia: vd. Satzinger *PB* 318.

ΜΟΥΗΚΩΚΖΗΝΙΟΥ (fem.) 1.5, 8 (i. e. /munkōkhnhu/): una cum ΣΕΝΤΕΚΖΑΙΝΙC, filia eius qui χαρακτικ vocatur. vd. infra, n. 17.

Ναμους 15.5: una cum Σιλβανιχημ et Πρητ in inscriptione ab Hägg (104) correctae nominatur.

Νοαῖμηκ 8.2 (i. e. /noajmēk/): ab eo mutuos sumpsit Αργων solidos 11. hoc nomen censuit Zyhlarz "Esel von Noa" (i. e. nomen loci) significare, collato bed. *mēk* ("esel": Reinisch *WB* 167) et -ι- pro nota genetivi sumpto (14; cf. supra, s. v. Βρενιτεκ). Satzinger autem -μηκ cum *mk* meroitico (quod "deum" significat) coniungit (*PB* 322 n. 1), quod mihi quidem magis veri simile esse videtur: cf. nomina theophora non dissimilia Χαραζειτ, Χαραπατχουρ, Χαραχην, χαρακτικ, in quibus χαρα- "deum" significare censeo: vd. infra, s. v. Χαραζειτ.

Νουβαλ 11.4; 12.6: nomen testis, fratris eius qui vocatur Σλε. Satzinger (*PB* 315bis) animadvertit ad /b/

reddendum modo β (Νουβαλ), modo π (Νουπικα: vd. infra) usurpari; nam utrumque manifesto ex radice *Nub(a)* ortum esse. cf. infra, III 1 B.

Νουπικα 9.12: nomen testis qui et phylarchus est. vd. supra, ad Νουβαλ; notandum est etiam nomen simile Νουπι- in textu palaeonubiano reperiri: vd. Browne *OND* 242.

ΟΥΑΝΑΚΤΙΚΟΥΤΑ 3.1; Ουανακτικουτα 5.1 (i. e. /uanaktikuta/): nomen patris eius cui COYΛIHN / Σουλιην nomen est. quod ad -ΚΟΥΤΑ pertinet, vd. supra, s. v. ΚΟΥΤΑ; ad -Τ-Ι-, vd. s. v. Γαματιφαντ.

Παδης (aeg.) 14.15: is cui hoc nomen est ⲡⲱⲕ esse dicitur, ad quod Satzinger (*PB* 317) confert aeg. *b3k* / copt. ⲡⲱⲕ ("famulus"); idem, Zyhlarz (19) secutus, Παδης quoque aeg. esse censet, collato *P3-(j.)dj-sw* (quod vertit "der, der ihn gegeben hat": vd. *PB* 318).

Πασαπιπ 11.6: nomen testis; in textu legimus Πασαπιπ μαρ(τυρῶ), ubi lineola—ut iam Satzinger adnotavit (*PB* 315)—finem dumtaxat vocabuli significat; cf. supra, ad ΔΠΘΖCHT.

Πατεβορ() (aeg.) 18.2-3: sic nominatur is qui propheta (i. e. sacerdos templi) vocatur. quod nomen secundum Satzinger (*PB* 318) est aeg., i. e. *P3-(j.)dj-* + nomen dei nunc per abbreviationem amissum, quod vertit "der, den (der Gott N. N.) gegeben hat".

Πισαῖ (aeg.) 14.4 (i. e. /pisaj/ loco /pišaj/): hic habemus nomen duplex Πισαῖ Πλου, quod est clinarchi. hic Zyhlarz Πισαῖπλου, i. e. nomen compositum, sine necessitate legit, quod—qua erat audacia—vertit "Abstämmeling von Kālābša" (15-17; vd. infra, ad Πλου), sed cf. Satzinger (*PB* 322 et n. 2), qui, etymo perpenso, Πισαῖ ex aeg. *p3-š3jj* (quod vertit "das Schicksal") ducit, quod nomen vocalem achmimicam (α) praebet (cf. supra, ad Αματεπωῖ); porro animadvertit scribam copticum hic πωαῖ exaratum fuisse (316 et 318).

Πισον (aeg.) 14.4: vd. supra, s. v. Αλτικ[να(?)]. hoc nomen ex aeg. *P3-sn* ("der Bruder") ducit Satzinger (*PB* 318), hic vocali sahidica (o) instructum, quamquam in eodem versu nomen Πισαῖ achmimice (α) scriptum videmus.

Πλου 14.4: vd. supra, ad Πισαῖ. hoc nomen Zyhlarz cum postpositione meroitica *-pl*, quam vertit “von aus, von her” (ex verbo *pl*’, “ausgehen, herauskommen” ducta), coniungere voluit; πλου igitur “Abstammung, Abkömmling” significare censuit (15-16). sed nomen blemmyicum per etymon meroiticum enucleare est ignotum per ignotius explicare, praesertim quia quae Zyhlarz de lingua meroitica pro certis habuit, ea nemo iam adprobat: vd. etiam Satzinger *PB* 313, qui addit: “Zyhlarz [geht] ... von Voraussetzungen aus, die sich später nicht bestätigt haben; zu erwähnen ist etwa seine Ansicht, das Meroitische sei genetisch eine ‘hamitische’ Sprache”.

Πλουλαν (fem.) 19.4, 8-9: filia regis Isemne. ad Πλου- vd. supra; Πλουλαν per “Herauskommen habend” reddidit Zyhlarz, audacia sua notissima fretus, qui meroiticum verbum *la* (quod vertit “haben”) (17 et n. 1) contulit: iterum vd. supra ad Πλου.

Πλωχαρουρ (-καρουρ meroiticum) 14.2, 13: cum Μενρουχημ (q. v.) coniunctum ad nomen duplex formandum. in quo nomine repertum -καρουρ Satzinger, Vycichl (*SW* 178) secutus, censet esse vocabulum meroiticum, (*a*)*kror*, fortasse nomen magistratus significans (*PB* 318). cf. etiam supra, ad Κρουαζε.

Πρεκνα 9.11: nomen testis. hic ed. pr. et EHP (= *FHN* III) Πρεκαμ legerunt, a Satzinger (*PB* 316 et 321)—qui eandem voculam -κνα (significationis ignotae) etiam in Τιουτικνα (et fortasse in Τουσικ[ν(?)]α) inesse censet—correcti, quam correctionem confirmat Tab. XI (in ed. pr.); vd. etiam s. v. Αλτικ[να(?)]. ad -ε- vd. s. v. ραδετακ[.(?)].

Πρητ (aeg.) 15.5: una cum Σιλβανιχημ et Ναμους in inscriptione ab Hägg (104) correcta memoratur; vd. Satzinger *PB* 319. N. B. secundum *FHN* III 1134 πρητ non nomen personale est sed vocabulum “procuratorem” significans (< *p(3)-rt*).

Πωαε (aeg.?) 4.1: nomen nobilissimi sacerdotis (εὐγενε-στάτῳ ἱερεῖ); quod est aeg. secundum Zyhlarz (19), qui nomen personale copt. (boh.) φογαει contulit.

Πωκατιμνε 4.1: lectio partis prioris incerta est, nam littera secunda ω aut α est, et quarta α aut υ, et quinta τ aut γ. equidem credo veri simillimum esse scribam Πωκατιμνε exarasse. quod nomen regulo qui nobilissimus (ἐπιφ(α- νέστατος)) vocatur inditum est. quod ad partem priorem pertinet, vd. supra, s. v. Γαματιφαντ; ad -μνε vd. supra, s. v. Ἰσεμνε.

Σεβαταταματι 15.6: an Σεβατατ-αματι? (vd. supra, ad Αματι). cf. *FHN* III 1134.

Σενενω vd. Ὑσενενω.

Σενταησις (aeg.) 17.3-4: nomen principis sacerdotum (ἀρχηερ(έως)); cf. infra, ad Ψενθαησε/-ι[ς], quod idem nomen est articulo definito masc. sg. (ψ = π+ς) praeditum.

Σεντασσω (aeg.) 11.5; 12.8: nomen testis. ad Σεν- vd. infra, s. v. Ψενθαησε; ad -ω vd. supra, s. v. Κατιρω.

СЕНТЕΚΖΑΙΝΙC (fem.) 1.4, 7 (i. e. /sentekhainis/): vd. supra, ad ΜΟΥΝΚΩΚΖΗΝΙΟΥ.

Σιλβανιχημ (-χημ aeg.) 15.5: una cum Ναμους et Πρητ, in inscriptione ab Hägg (104) correcta nominatur. quod ad -χημ pertinet, vd. supra, s. v. Μενρουχημ. partem priorem veri simile est cum nomine latino quod est *Silvanus* cohaerere: vd. Satzinger *PB* 318 et 321.

Σκαρωου 20.26 (i. e. /skarōu/): filius eius qui Αεινημ vocatur, in epistula regis Phōnēn memoratus.

Σλε 11.1, 2; 12.1: ab Ωσε modo solidos 14 (11.2), modo 5 (12.2) mutuos sumpsit.

СОУΛΙΗΝ 3.1, 7; Σουλιην 5.1: nomen filii eius qui ΟΥΑΝΑΚΤΙΚΟΥΤΑ / Ουανακτικουτα nominatur; qui a ΦΑΝΤ / Φαντ modo solidos 3 1/3 (3.9), modo 13 32/100 (5.3) mutuos sumpsit. hoc nomen fortasse dividendum ita: СОУΛΙ-ΗΝ, ubi -ι- nota genetivi esse potest (sim. Ωσιαν / Ωσην): cf. Satzinger *PB* 321 et supra, ad Βρειτεκ.

Ταμαλας 16.1; 17.1; 18.1: nomen regis, de quo vd. Satzinger *PB* 317 et 319.

ΤΑΝΤΑΝΙ 21.3, 21; 22.1, 6; 23.2 (ΤΕΝΤΑΝΙ), 41 (ΤΕΝΤΑ- ΝΙ): nomen phylarchi Nubadum (21.3, 21), qui et dominus

(πχοεις) Nubadum (22.1; cf. 23.2, 14, 28, 30) vocatur; cf. fortasse Τατα (vd. infra).

Τατα 9.10: nomen testis qui et phylarchus est; vd. et ΤΑΝΤΑΝΙ.

Τεσεμαειχημ (-χημ aeg.) 15.1: vd. supra, ad Κολα. quod ad -χημ pertinet, vd. s. v. Μενρουχημ.

Τιουτικνα 6.12: nomen testis qui et domesticus (δομ(έ)στικός) est. quod "Herr des Jagdwilds" significare Zyhlarz pro sua audacia censuit (13-14): cf. Satzinger *PB* 322. quod ad -κνα pertinet, vd. supra, s. v. Πρεκνα. ad -τ-ι vd. s. v. Γαματιφαντ.

Τουσικ[ν(?)]α 13.1 (ν fortasse supplendum censet Satzinger, nominibus Πρεκνα et Τιουτικνα collatis: *PB* 321; olim Τουσικ[ι]α Wessely [vd. EHP et *FHN* III ad loc.], nullo fretus argumento): una cum ραδετακ[.(?)] ab Ωσε solidum unum mutuuum sumpsit. ad -ι vd. supra, s. v. Βρεειτεκ.

τρῆπιω₂ (fem.; aeg.) 2.1, 10: filia eius qui vocatur φανῆ. quod nomen ex *t3-rmṯt n p3-j'h* ("die Frau [= Gefolgsfrau o. ä.; eig. 'Menschin'] des Mondes/Mondgottes") ducere vult Satzinger, qui ιω₂ protoachmimicum et ιο₂ bohairicum confert: *PB* 316. idem animadvertit lineolam hic supra η positam ad /e/ aut /ə/ exprimendum usurpari, collata lineola supra τ in nomine φανῆ (q. v.) posita (315; cf. etiam Layton §§35 et 38)¹⁷. alibi in nominibus blemmyicis hae lineolae ad vocabula inter se distinguenda adhibentur: vd. supra, s. v. ΑΠΕΡΣΗΤ.

Τωδετες (fem.; aeg.?) 5.6: serva eius qui Σουλινην vocatur. si T- articulus definitus fem. sg. est, hic nomen aegyptium habemus.

Υσεενω (-ω aeg.?) 1.14: nomen testis. EHP (= *FHN* III) † Σεενω legerunt, a Satzinger (*BT* 329) correcti. nusquam autem alibi nomen blemmyicum ab Υ incipiens invenimus (cf. *PB* 315). ad -ω vd. supra, s. v. Κατιρω.

¹⁷ In *PB* 315 Satzinger lineolam supra η alterum in ΜΟΥΝΚΩΚΖΝΖΙΟΥ (vd. supra) imprimendam curavit, sed non recte, nam quamquam exspectata est, in papyro ipsa non conspicitur (vd. Tab. IV [in ed. pr.] neque in ed. pr. neque apud EHP (= *FHN* III).

φαν̄ (aeg.) 2.10; 3.2 (πφ-), 8; Φαν̄ 5.1: pater eius quae vocatur τρῆπιω² (2.10), a quo σογλιην solidos 3 1/3 (3.9) et 13 32/100 (5.3) mutuos sumpsit. hoc nomen, et in Γαματιφαν̄ (q. v.) repertum, ex aeg. P3-*hm-ntr* (“der [heidnische] Priester”) ducere vult Satzinger, quod veri simile esse censet Blemmyas sibi Ptolemaeorum aetate vel paulo post adscivisse; secundum etymon φ = /p + h/ (PB 315bis-316 et 318). ad lineolam supra τ positam vd. supra, s. v. τρῆπιω².

Φονοιν 14.1: nomen phylarchi, quem eundem ac Φωνην (q. v.) regem esse censet Satzinger, fortasse recte (PB 317 n. 2). qui etiam animadvertit φ esse aut /f/ aut /p^h/; praeterea οι, non οῖ, quod diphthongus sit, scriptum esse; quocirca si Φονοιν idem ac Φωνην sit, veri simile esse vocalem alteram /Ø/ (“einen Mittelzungenlaut”) esse (315 et n. 1, 315bis, 318-319). ego autem maluerim οι et η pro exemplis iotacismi (i. e. /i/) habere: cf. infra, III 1 A.

Φωνην 20.1, 32: vd. supra, s. v. Φονοιν.

Χαιας 1.13: nomen testis qui et phylarchus est.

Χαρα²ι^ετ 6.3: una cum Χαραπατχο^ρ et Χαραχη^ν, filius reguli Blemmyarum qui et Χαραχη^ν vocatur. χα^ρα-, quod Zyhlarz nomen maximi apud Blemmyas dei esse censuit, mihi quidem videtur vocabulum blemmyicum “deum” significans: vd. supra, cap. I, ad versum 1. Zyhlarz -²ι^ετ cum bed. *hiġa* “Darbringung, Gabe” coniungere voluit (7); si recte interpretatus est, nomen “deo [datum] donum” reddendum est; sed cf. supra, s. v. Πλου.

Χαραπατχο^ρ 6.2: vd. supra, ad Χαρα²ι^ετ. Zyhlarz—qua erat audacia—censuit πατχο^ρ 3. pers. masc. sg. optativi esse (“er soll empfangen sein”) et nomen vertit “für *Xara* soll er empfangen sein” (7-8).

Χαραχη^ν 6.1, 2, 10; χα^ραχη^ν 9.6: vd. supra, ad Χαρα²ι^ετ. quod ad -χη^ν pertinet, Zyhlarz cum suffixo meroitico -χ^ή (“zugehörig zu”) coniungere voluit, i. e. “der dem *Xara* Zugehörige” (6-7). si recte interpretatus est, nomen praesertim coptico παπνο^υτ^ε (“is qui deo est”) conferendum est; sed cf. supra, ad Πλου.

χαραγτικ 1.1, 5, Χαραγτικ 15: filius patris cuius nomen incertum est (. αϛη 1.1) et matris quae μαρδανατ vocatur (1.15; vd. EHP 7 n. 3 [= *FHN* III 1205 n. 869]). ad χαρα-, vd. supra, s. v. Χαραγιετ.

Χοπαν (deus) 14.4: vd. supra, ad Αβευε.

Ψενθασησε (aeg.) 14.5: vd. supra, ad Λουκανι. hoc nomen est aeg., ex *P3-š(r)j-n-t3-(nt-)3st*, copt. *ΠΩΝΤΑΗΣΕ ("filius eius quae Isidi est"): vd. Satzinger *PB* 317-318. idem nomen est Ψενθασησι[ς] et (sine articulo) Σενταησις (qq. vd.).

Ψενθασησι[ς] (aeg.) 14.1: sic nominatur is qui propheta (i. e. sacerdos templi) vocatur. ad nomen cf. supra.

Ωσε 7.1, 6; 10.1; 11.1; 12.1; 13.2: ab eo mutuos sumpserunt N. N. (cuius nomen in lacuna amissum est) modo solidos 8 (7.3), modo 11 (7.9); Ωσιαν sol. 24 (10.2-3); Σλε modo sol. 14 (11.1.-2), modo 5 (12.1-2); Τουσικ[ν(?)]α et ραδετακ[.(?)] sol. 1 (13.2-3).

Ωσιαν 10.1: ab Ωσε solidos 24 (10.2-3) mutuos sumpsit. quod ad -ι- pertinet, vd. supra, s. v. Βρεειτεκ. hoc nomen idem atque Ωσιην esse censet Satzinger, qui animadvertit η hic non esse /i/ sed /ē/ (*PB* 315; cf. Layton §§8 et 9), quod ad sonum /a/ propius accedit quam /i/; cf. infra, III 1 A. ad -αν : -ην vd. supra, s. v. COYΛIHN.

Ωσιην 1.13: nomen testis qui et subtyrannus (ὕπο-τύρα(ννος)) est. quod fortasse idem atque Ωσιαν (q. v.) est.

Index vocabulorum et formarum grammaticarum

N. B. In hunc indicem plerumque sola illa vocabula et formas conguessi quae mihi significationem non omnino incertam neque dubiam praebere videntur; quae autem Zyhlarz, etymis fretus falsis vel incertis, exposuit maximam partem exclusi, necnon vocabula originis aegyptiae¹⁸. in vocabulis et formis describendis, locos in quibus reperiuntur non indicavi, quos supra in onomastico facile invenies.

-α- genetivus, loco -ι-, ut videtur

ΕΙΔΖ-Α-ΤΕΚ

ΙΑΣ-Α-ΤΕΚ

ζαδ nomen, "leo"

ζαδ-ε-τακ[.(?)]

βρε nomen, "pluvia"

Βρε-ει-τεκ

-ε- genetivus, loco -ι-

ad nom. fem. pertinens

Αματ-ε-πωοϊ

ad nom. masc. pertinens

ζαδ-ε-τακ[.(?)]

Ἰσ-ε-μνε

Πρ-ε-κνα

-ι- / -ει- genetivus

ad nom. fem. pertinens

Αλτ-ι-κ[να(?)]

Αματ-ι

Γαματ-ι-φαντ

ΟΥΔΝΑΚΤ-Ι-ΚΟΥΤΑ

Πφκατ-ι-μνε

Σεβαταταματ-ι

Τιουτ-ι-κνα

¹⁸ Si vocabula aegyptia in nominibus blemmyicis usurpata petieris, in onomastico reperies s. vv. Αματεπωοϊ, ζαπι, Ατρε, Κατιρω, Μενρουχημ, Παδης, Πατεβορ(), Πισαϊ, Πισον, Πρητ, Πωαε, Σενταησις, Σεντασαω, τρηπιω2, Τωδετες, φανῆ, Ψενθαησε, Ψενθαησι[ς].

- ad nom. masc. pertinens
 Βρε-ει-τεκ
 Κιρβε-ει-τακ
 Νοα-ϊ-μηκ
 ΟΥΛ-Ι-ΗΗ
 Τους-ι-κ[ν(?)]α
 Ωσ-ι-αν
 Ωσ-ι-ην
 ιας nomen, "canis"
 Ιασ-α-τεκ
 καλαν adiectivum, "magnus, senior"
 Μενρ[ου]-καλαν
 καρουρ (meroit.) nomen magistratus, ut videtur (vd. et
 κρορ)
 Πλωχ-καρουρ
 κιρβε nomen, "elephantus"
 Κιρβε-ει-τακ
 κνα nomen, significationis ignotae
 Αλτ-ι-κ[να(?)]
 Πρ-ε-κνα
 Τιουτ-ι-κνα
 Τους-ι-κ[ν(?)]α
 κουτα nomen, "servus"
 Κουτα
 ΟΥΑΝΑΚΤ-Ι-ΚΟΥΤΑ
 κρορ (si recte legi) fortasse idem nomen ac καρουρ (q. v.)
 Κρορ-αζε (vd. s. v. Κροραζε)
 μηκ (meroit.) nomen, "deus"
 Νοα-ϊ-μηκ
 μνε nomen, significationis ignotae
 Ίσ-ε-μνε
 Πωκατ-ι-μνε
 Νουβαλ / Νουπικα adiectivum, "nubicus"
 Νουβαλ
 Νουπικα
 τακ / τεκ nomen, "vir"
 Ζαδ-ε-τακ[.(?)]

Βρε-ει-τεκ
 Εια2-α-τεκ
 Ιασ-α-τεκ
 Κιρβε-ει-τακ
 χαρα nomen, "deus"
 Χαρα-2ιετ
 Χαρα-πατχουρ
 Χαρα-χην
 χαρα-Ϸτικ

III

NOTAE AD GRAMMATICAM BLEMMYICAM PERTINENTES

1 Phonologica et orthographica

A. Vocales:

Lingua blemmyica vocales easdem quas bedauyica (Hudson 100 §2.3) habere videtur, videlicet:

i, ī	u, ū
e, ē	o, ō
a, ā	

Perincommode autem accidit quod propter orthographiam qua textus conscribuntur inter /i/ et /ī/, /a/ et /ā/, /u/ et /ū/ distinguere non possumus. porro /o/ et /ō/ interdum inter se commutantur: nam quamquam in textibus coptice scriptis ω est /ō/ (cf. Layton 13, et vd. praesertim ostr. 1 et 6¹⁹ ογω = bed. (w)ō), in graecis textibus o et ω saepenumero idem valent (vd. 20.6, 7 τών, 10 ἔχωντες, 16 πόλεμος; 4 άνθρωπ-, 18 μῆσώτερος = μειζότερος: Rea 150); quocirca Εἰσώειτ (vd. supra, II s. v.) utrum /isoit/ an /isōit/ sit incertum est. praeterea in textibus coptice scriptis η est /ē/ (Layton 13; cf. Satzinger *PB* 315): vd. e. g. ostr. 5 ἡη = bed. (y)ē; in graecis autem textibus η est modo /ē/, modo (per iotacismum) /i/: nota praecipue -χημ (in nominibus personalibus Μενρουχημ, Σιλβανιχημ, Τεσεμαειχημ), i. e. /xēm/ (ut achmimice ζημ: vd. supra, II s. v. Μενρουχημ), sed etiam Φωνην, quod veri simile est idem esse ac Φονοιν (vd. supra, II s. v. Φονοιν), i. e. /fonin/ (aut /p^honin/: vd. infra); nam per iotacismum ει et ι inter se commutantur, necnon ει, ι, η, οι, υ (vd. 20.23

¹⁹ N. B. "ostr. 1" (et sim.) ad ostracon in cap. I editum, "20.6" (et sim.) ad textum 20 in cap. II citatum, "index I" et "index II" ad indicem vocabulorum et formarum grammaticarum in calce utriusque capituli positum spectant.

ἀποθανῆν, 6 οὐδὶς, 13 εἶνα, 27 ἡδού, 14 ἡμῶν = ὕμῶν, 5 σοί = σύ: Rea 149-150). notanda est etiam variatio inter ε et αι reperta (vd. 20.31 ἐώνων = αἰώνων, 8 ποται: Rea 149).

Vocales blemmyicae quomodo et coptice et graece expressae sint ex hac tabula planissime intellegatur:

/i/ (aut /ī/): ει, ι; ει, ι, οι, υ, interdum η

/e/: ε; ε, αι

/ē/: η; interdum η

/a/ (aut /ā/): α; α

/o/: ο; ο et interdum ω

/ō/: ω; ω et interdum ο

/u/ (aut /ū/): ουγ; ου

B. Consonantes (vd. Satzinger *PN* 319) quomodo et coptice et graece expressae sint hic indico:

p(?): π; π	b: β; β	f: φ; φ (sed vd. infra)	m: μ; μ	μ: ουγ; ου
t: τ; τ	d: Δ; δ	s: σ; σ z —; ζ	r: ρ; ρ	n: ν; ν
		š: ϣ; ϣ sic	l: λ; λ	j: ει, ι; ει, ι
k: κ; κ	g: γ; γ	x: χ; χ		
		h: 2; 2 sic		

Exceptis /p/ et /x/ eadem consonantes in bedaunica usurpantur; sed fieri potest ut π loco β perperam scriptum sit: cf. supra, II s. v. Νουβαλ, et saltem semel χ cum bed. /h/ (ostr. 1 χαρα : *hada*) cohaeret. quod ad litteram primam in φαντ / Φαντ pertinet, secundum etymon ea est /p + h/ (vd. supra, II s. v.); in Φονοι / Φωνην utrum /f/ (ut graece) an /p^h/ (ut coptice) sit incertum (vd. II s. vv.); q (/f/) solum in χαραϥτικ reperitur. χ coptice solet esse /k + h/ (sahidice) aut /k^h/ (bohairice), sed hic illic in sahidica thebana, ubi in achmimica 2 (/x/) est, ibi χ (et /x/) invenimus. cui simile illud χ quod in blemmyica reperitur est et /x/; ad /k + h/ reddendum usurpatur κ2, sc. in nominibus personalibus μογνηκωκ2νηογ et σεντεκ2αῖνις: vd. Satzinger *PB* 315bis.

C. Varia: de lineola supra μ et ν in nominibus personalibus aegyptiis posita ad /e/ aut /ə/ exprimendum, vd. supra, II s. v. $\tau\rho\bar{\iota}\pi\omega\zeta$. de lineola ad vocabula inter se distinguenda adhibita, vd. s. v. $\alpha\pi\epsilon\zeta\sigma\eta\tau$, et de puncto ad summam litteram posito simili modo usurpato, vd. I, sub fin.

2 Morphologica

A. Articulus definitus masc.:

$\bar{\iota}\omicron\gamma$ - nominativus singularis

$\omicron\gamma\omega$ - obiectivus singularis

$\bar{\iota}\eta$ - obiectivus pluralis

Vd. supra, I p. 3.

B. Nomina:

Vd. indicem I s. vv. $\lambda\zeta\bar{\omicron}\gamma\eta$, $\mu\epsilon\bar{\iota}\sigma\tau\omicron\gamma\rho$, $\mu\eta\eta$, $\mu\bar{\iota}\theta$, $\chi\alpha\rho\alpha$,
 --- $\bar{\iota}\theta\alpha\rho$; vd. etiam indicem II s. vv. $\zeta\alpha\delta$, $\beta\rho\epsilon$, $\iota\alpha\varsigma$,
 $\kappa\alpha\rho\omicron\upsilon\rho$, $\kappa\iota\rho\beta\epsilon$, $\kappa\nu\alpha$, $\kappa\omicron\upsilon\tau\alpha$, $\kappa\rho\omicron\rho$, $\mu\eta\kappa$, $\mu\nu\epsilon$, $\tau\alpha\kappa$ /
 $\tau\epsilon\kappa$, $\chi\alpha\rho\alpha$.

Notae inflectionis:

- $\bar{\nu}$ obiectivus: vd. indicem I s. v. (sed hoc incertissimum est).

- $\bar{\iota}$ genetivus: vd. indicem I s. v. et indicem II s. vv.

--- α -, --- ϵ -, --- $\bar{\iota}$ - / --- $\epsilon\bar{\iota}$ -.

[$\bar{\iota}\alpha$ --- $\bar{\iota}\epsilon\bar{\iota}\gamma\alpha$ vocativus (si locus recte restitutus est):

vd. indicem I s. v. --- $\gamma\alpha$.

C. Adiectiva:

Vd. indicem II s. vv. $\kappa\alpha\lambda\alpha\nu$, $\text{Νο}\bar{\upsilon}\beta\alpha\lambda$ / $\text{Νο}\bar{\upsilon}\pi\iota\kappa\alpha$.

D. Verba:

Vd. indicem I s. vv. $\lambda\alpha\pi$, $\lambda\alpha\rho$, $\lambda\bar{\iota}\zeta$, $\mu\alpha\lambda\bar{\iota}\zeta$.

Notae inflectionis: vd. indicem I s. vv.

--- α imperativus, 2. pers. masc. sg.

α --- α praesens/futurum, 1. pers. sg.

---(α) $\gamma\alpha$ copula, 2. pers. masc. sg.

3 Syntactica

A. Secundum Hawkins 625, lingua bedauyica ad typum 23 pertinet, sc.:

SOV / POST / GEN + N / ADJ + N

i. e. ordo vocabulorum est: subiectum obiectum verbum, postpositiones loco praepositionum usurpantur, genetivus et adiectivum ante nomen ponuntur. notandum est autem N + ADJ quoque reperiri: vd. Hudson 106 §4.1 et Reinisch *BS* §137; quamobrem melius est schema hoc:

SOV / POST / GEN + N / ADJ + N (vel N + ADJ)

aliquid simile et in lingua blemmyica inveniri videtur: ad ordinem vocabulorum cf. ostr. 1 ΟΓΩΧΑΡΑΥΔ “deus es” (si recte interpretatus sum). ad genetivum ante nomen positum cf. exempla in indice II s. vv. -α-, -ε-, -ι- / -ει- (e. g. Βρε-ει-τεκ) citata. adiectiva tantummodo in nominibus personalibus invenimus, ubi semper post nomina ponuntur²⁰ (vd. II, s. vv. Κατιρ-ω, Μενρ[ου]-καλαυ, Μενρου-χημ), sed excepto καλαυ (quod “magnum” vel “seniorem” fortasse significat [vd. II s. v. Μενρ[ου]καλαυ]), haec adiectiva originis aegyptiae sunt, in qua lingua adiectiva nomina sua sequi solent (vd. Loprieno 56); quocirca et καλαυ fortasse ob consuetudinem aegyptiam postponitur.

B. Articulus definitus κατ' ἐξοχήν in ostr. 1 (ΟΓΩ-ΧΑΡΑ- i. e. ὁ θεός) et ἀναφορικῶς in 5-6 (ΜΗ' Ν' --- ΟΓΩ-ΜΗΝ) usurpatur: vd. I ad locc.

C. Verbum. N. B. in ostr. 1 (si recte legi) -(α)ΥΔ, copula, 2. pers. masc. sg., cum nomine praecedenti in casu obiectivo

²⁰ Excepto Νουβαλ / Νουπικα (“nubicus”), quod adiectivum pro nomine personali usurpatur: vd. supra, II s. vv.

usurpato, sicut in bedauiyica, coniungitur (ΟΥΩΧΑΡΑΥΑ “deus es”): vd. I ad loc.

D. Asyndeton nonnumquam, sicut in bedauiyica, invenimus: vd. I ad ostr. 2 et 3.

TABVLA

(N. B. imaginem e Quibell tab. XLII.3 [vd. supra, p. 1]
deprompsi.)

